

Eurodiputada a Twitter: “Is Franco Back?”

written by Redacció Unilateral | 15 de febrer de 2017

Aquesta pregunta la [tuitejava](#) ahir mateix l'eurodiputada flamenca **Helga Stevens**, del grup dels Reformistes i Conservadors europeus i militant de la Nova Aliança Flamenca (NVA). I afegia “*què passa amb l'autonomia catalana, amb la llibertat d'opinió i de paraula. Què passa amb l'autoderminació i el respecte als ciutadans?*”. D'aquesta manera, Stevens reaccionava a les darreres notícies sobre les actuacions repressives de l'estat espanyol, dels seus òrgans constitucionals, judicials i executius, sense oblidar la guerra bruta i la intoxicació mediàtica, contra el procés català. Una reacció, que cada dia que passa es va més gran fora de les fronteres de l'estat. I és que, des de la conclusió del judici del 9N a Barcelona, els fets semblen accelerar-se, i les iniciatives per intentar aturar el full de ruta cap a la independència es van multiplicant a mesura que passen les hores.

Rajoy s'apunta a l'estratègia aznarista

Malgrat que en el congrés del PP, celebrat el darrer cap de setmana, **Mariano Rajoy** no va dedicar que unes poques paraules de reconeixement a la figura del seu antecessor, **José Maria Aznar**, i malgrat que aparentment, la distància política entre ambdós és cada cop més gran, la veritat sigui dita, tot apunta que Rajoy, després de l'estratègia fallida de l'operació diàleg, sembla apostar per la política que ja va anunciar fa uns anys Aznar, segons la qual, “*abans que dividir-se Espanya, es dividirà Catalunya*”. L'estratègia d'apostar per una divisió de la societat catalana, seguint plantejaments clarament ètnico-lingüístics, i posant en el punt de mira el manteniment de la pau i la convivència. Exemples d'aquesta estratègia serien per exemple el discurs de l'amputació, metàfora

d'òbvies connotacions violentes, o l'aposta del govern de Madrid per erigir-se en el representant de *tots* els catalans, obviant l'existència del govern català, al qual dóna per, en la pràctica, fora de la llei. Així, amb el famós despatxet a la Delegació del Govern, i a través del protagonisme de la vicepresidenta, pretén adreçar-se a la societat civil catalana, lògicament, no independentista, a l'hora que també capgira la correlació de forces dins el bloc espanyolista, on el PP passa de ser el darrer, a ser l'actor més rellevant, en detriment de Ciutadans i del PSC.

Per cert, parlant d'Aznar, no va passar desapercibuda la presència entre el públic assistent al judici del 9N, d'una destacada aznarista com és **Cayetana Álvarez de Toledo**, líder de la plataforma **Libres y Iguales**, responsable de l'àrea Internacional de la Faes, el bunquer ideològic d'Aznar. De Toledo, havia publicat un [article](#) a El Mundo, el mateix dia 6, on narrava una hipotètica solució al repte independentista, mitjançant solucions "dràstiques"... i, perquè no dir-ho, fantasioses.

Tornant a la política d'aprofundiment de la divisió de la societat catalana alguns dels seus executors serien, entre d'altres, el propi líder del PP català, o les entitats "civils" espanyolistes, com **Sociedad Civil Catalana** (SCC), o d'altres d'aparició més recent. Com és habitual en l'activisme espanyolista, ja va passar en el País Basc, l'argument principal en contra l'independentisme és el de la victimització dels defensors de l'espanyolitat a Catalunya a mans de l'independentisme. Tant **Garcia Albiol** com SCC, basteixen discursos victimistes per posar en qüestió la seguretat física i legal dels seus partidaris, posant en perill clarament la coexistència, la pau i l'ordre públic, i a l'hora posar en una situació complexa una de les seves obsessions principals, que no és altra que els cos dels Mossos d'Esquadra. Garcia Albiol, des del Parlament, i de fet, en cada ocasió que pot, està desbordant amb la seva retòrica la

dels seus competidors ideològics, i sobretot a Ciutadans, fent paral·lelismes entre els suposats atacs a activistes espanyolistes i la situació a l'Alemanya nazi, on naturalment ells serien les víctimes, amb un capgirament argumentari, atesa la història del seu partit, digne dels millors guionistes d'una sèrie televisiva. Un rol semblant és el que desenvolupa SCC, que juga a provocar amb la seva estratègia de fer-se visible a llocs o entorns com la universitat, el futbol, denunciant ajuntaments sobiranistes, etc.

Un exemple darrer d'aquesta estratègia és, no cal dir-ho, el protagonitzat de forma escandalosa per la Fiscal en cap de Barcelona, **Ana Maria Magaldi**, que no ha dubtat en muntar un escàndol mediàtic i polític, el fet d'haver estat xiulada per un grup d'independentistes a la sortida del Palau de Justícia. Podríem dir que ha aplicat al peu de la lletra l'estratègia d'aprofitar qualsevol indici d'incident per engreixar l'estratègia de la persecució dels espanyolistes pels militants independentistes. Conscient com és, com són, que tota iniciativa judicial anti-independentista cau en un terreny "amic", que li garanteix una visibilitat i engreixa la victimització abans esmentada.

El Tribunal Constitucional no s'atura

La reacció de l'eurodiputada flamenca té el seu origen en el coneixement que el Tribunal Constitucional espanyol ha declarada nul·la la resolució del Parlament sobre la celebració del referèndum i ha obert la via per a processar penalment la Presidenta del Parlament, **Carme Forcadell**, i als quatre membres sobiranistes de la seva mesa: **Lluís Corominas**, **Anna Simó**, **Ramona Barrufet**, de Junts pel Sí, i **Joan Josep Nuet**, de Catalunya Sí Que Es Pot. Val a dir que, en el cas de la Presidenta, aquesta ja serà la segona causa per la qual pot ser, eventualment jutjada, de manera que es converteix, sense cap mena de dubte, en el referent polític, que pot determinar el futur del conflicte, i que fins i tot pot donar lloc al definitiu xoc de trens, sobretot si, per evitar-ne el seu

enjudiciament, s'opta per avançar la celebració del referèndum, i que aquesta decisió sigui vista com una provocació per Madrid i actuï en conseqüència emprant alguna de, en paraules del propi Rajoy, moltes vies que tenen estudiades per "acabar" amb el "desafiament català". Val a dir que aquest nou pas de Madrid, aporta una novetat. Si fins ara, els únics acusats en les diferents causes eren pertanyents als partits del bloc sobiranista, és a dir, a Junts pel Sí (PDeCAT i ERC), i la CUP, ara, per primera vegada, un alt responsable de CSQP, i a l'hora dirigent d'Esquerra Unida i Alternativa (EUiA), també ho ha estat, de manera que caldrà veure quina conseqüència té això en el seu decantament no ja en quant a la celebració del referèndum (que ja és sabut que és lògicament favorable) sinó respecte la unilateralitat i en darrer terme, envers la independència.

La Camarga de nou

Ahir també, el diari digital espanyol *Público*, va difondre noves gravacions d'àudio de converses que podrien estar a l'origen de l'anomenada *Operació Catalunya* de guerra bruta contra l'independentisme, que situen novament l'ex-líder del PP català, **Alícia Sánchez Camacho**, a l'ull de l'huracà, així com també al cap de gabinet del propi Mariano Rajoy, i doncs, estretíssim col·laborador, el català **Jorge Moragas**. La reacció dels partits independentistes, lògicament, no s'ha fet esperar. Però les esperances que això tingui alguna conseqüència política o jurídica, són més aviat escasses, atès el precedent de l'escàndol de les converses, també gravades, entre l'ex-ministre **Fernández Díaz** i el llavors cap de l'Oficina Anti-Frau, **Daniel de Alfonso**. Per cert aquest últim també surt esmentat en les converses recentment conegudes, de manera que el seu protagonisme sembla que va engrandint-se en aquest àmbit.